Ahoj bando trampská! Protože trampové jsou živly rozpínavý a všeobecně hemživý, tak se dá předpokládat, že mnozí z vás dříve či později na tato roztomilá zvířátka při svých vandrech po severních končinách narazíte.

Už jsem vyprávěl, že jsem vegetoval ve Švédsku v malé chajdě kousek od města Göteborgu v lesní rezervaci. Měl jsem tam na mýtině mezi stromy od města pronajatou skoro 1000m2 velkou zahradu, o kterou jsem se dělil s tamními losy. Jak už to tak někdy i mezi přáteli bývá, dělení nebylo zrovna moc spravedlivé. Mě stačilo jen jednou do roka poslat složenkou peníze za nájem, a pak už jsem měl celej rok pokoj, zatímco chudáci losi tam (na mé zahradě) už od východu slunce fachčili místo mne jak mourovatí se sklizní jablek a jiných plodin, které by po pádu na zem ošklivě zaneřádily zahradu. Kolik práce za mě losi udělali, jsem viděl ve vilových zahradách pod naším lesem, kde se bohatým švédům pod stromy válely a hnily hromady jablek jen proto, že neměli tak věrné a pracovité spolunájemníky jako já.

Jako správný křesťan jsem ale cítil s těmito méně šťastnými jedinci velký soucit, a tak jsme u nich občas zazvonili a zcela nezištně a úplně zadarmo jsme jim ta spadaná jablka vysbírali. Ve velkým kotli jsme z nich potom navařili ohromná kvanta jablečných povidel se skořicí a nacpali je do sklenic. Protože kolem nás v lesích rostla spousta jeřabin, neomezovali se losi jen na fachčení na naší zahradě, ale na podzim zamořili celý les kolem nás.

Vás, kteří jste nečetli dřívější vyprávění ( http://www.folktime.cz/clanek.asp?id=2192 ), musím informovat, že tato zvířátka lze přirovnat k lokomotivě na chůdách. Jsou to fakt hrozně velký potvory. Moje holka přišla jednou celá vyděšená z toho, že se prý  kolem okna chaty procházejí nějaké nohy. Vypadalo to opravdu jako vesmírná invaze chlupatých vyzáblých noh. To proto že břicha losů byla až nad úrovní horního rámu okna a nebyla vidět.

Když sem si koupil šestimetrovou skautskou plachetničku, tak sem se nesmířil s urážlivou klasifikací této nádherné velelodě označující ji jako loď na jednodenní výlety. Každý správný hipík a tramp má řádnou dávku fantazie aby se z tohoto světa nescvoknul, a v té mé se já už viděl plout po oceánech a zdolávat bouře (to se mi též později splnilo, akorát jsem se z těch bouří málem po....., a říkal si: "Proč já vůl sem do toho lez!"). Protože nemám sebevražednou náturu, tak sem vyztužoval jako papír tenké stěny, a obzvlášť rypák plachetky další vrstvou sklolaminátu zevnitř, a podle papundeklových šablon vlepoval žebrovité přepážky z překližky. Vám, kteří se chystáte na podobný výpravy, bych doporučil to samý, a taky si udělat především silný dekly na okna (už hodně lodí se potopilo, když jim za bouře vlna prorazila okna).

Tohle jsem kutil až dlouho do noci. Jednou jsem se takhle vracel z tejhle činnosti v přístavu kolem 11. hodin v noci liduprázdnou čtvrtí milionářských vilek, když mě zastavil vyděšený černoušek v perfektním vohozu s kravatou a kufříkem, a prosil mě, abych mu řekl, kudy se dostane do jakési medicínské instituce. On byl lékař a pod slibem konference o tropických nemocech a zajištěném ubytování ho kluci švédský nalákali do severských končin. Ujistil jsem ho, že o žádném takovém institutu tady nevím, a že si nemusí dělat žádné iluze, že by tady široko daleko chytil nějakého taxíka, neboť se nachází v oblasti, kde každý člen rodiny včetně miminek (jejich kočárky byly fakt dražší než moje auto) má fáro, pouze snad kočka se psem se u nich musí dělit o jednoho Rolls-royce uvázanýho u boudy. Bylo na něm vidět, že je obětí civilizace, do které bledé tváře černé bratry vlákaly, a tudíž by už noc pod širákem nepřežil. Nabídnul jsem mu proto, že může v mé haciendě zadarmo přechrápat. On to vděčně přijal, vyšplhal se na rezavý nosič mého staříčkého kola, a už sem ho unášel do trampské divočiny naší rezervace. U rezervace jsem zamknul kolo a vydal se ku stezce do lesa. Černoušek se celý roztřásl strachy, zíral k mohutným korunám ohromných stromů rýsujících se ve tmě proti obloze a vyděšeným hlasem mi stále opakoval: "Pane tam já nejdu, vždyť to je džungle, já mám ženu a děti, tam jsou nebezpečná zvířata, to je džungle, tam já nejdu."

Asi 10 minut jsem ho přesvědčoval, že není v Africe, tohle že není džungle, a že ty nejnebezpečnější zvířata tady jsou klíšťata (já na jedno nakažený málem umřel). Nakonec se mi ho zželelo a odvez sem ho na nosiči k nejbližšímu stanovišti taxíků.

Dlouho jsme se potom s kamarády tomuto vyděšenému černouškovi smáli, že si myslel, že u nás v lese jsou nějaká nebezpečná zvířata. No - zase tak kór moc dlouho jsme se ale nesmáli, protože jen pár dní na to jsem potkal kámoše, co bydlel pod kopcem v chajdě pode mnou, jak se plouží lesem s dvěma berlema. Vyprávěl, že zažil na vlastní kůži, že ten černoušek měl vlastně pravdu. Vracel se domů lesem, když uviděl asi pět losů, co se pásli nějakých 30 metrů od něho. Zadíval se na ně, když v tom začala za ním dunět země, a když se otočil, tak viděl jak šikmo za ním se ze zálohy vyřítil los přímo na něj. Další 2 losi tam na něj posměšně koukali a čekali, až z něj jejich kámoš udělá placku. Vylézt na strom by už nestihnul, utéct neměl šanci,

tak se tedy skrčil do klubíčka, přitisknul se k zemi a dělal mrtvého. Los se přes něj přehnal a kopnul ho do zad. Potom chvilku vyčkával jestli ten zbabělec na zemi bude bojovat jako chlap - nebo los, ale možná taky, že přemejšlel, jestli to s tou zdravou výživou a vegetariánstvím moc nepřehání, a jestli není čas dát si pořádnej kus šťavnatého masíčka, když se mu tak příhodně svíjí přímo před čumákem (jedna moje kámoška měla koně, kterýho to vegetariánství totiž opravdu bavit přestalo a naučil se přesně mířenými ranami kopyt lovit potkany ve stáji, který potom s chutí sežvýkal a spolknul).

Los se asi nakonec rozpomněl na to, co mu ve škole vtloukali do hlavy když byl eště losátko, že losi jsou býložravci, a tak mého kámoše houpavým krokem opustil. Kámoš musel chodit 14 dní s berlemi.

Tak jsem si potom řikal jakej hroznej trapas by to byl, kdybych já toho černouška svýma povýšeně sebejistejma řečma přesvědčil, že v našem lese žádný nebezpečný zvířata nejsou a nemůžou bejt, a on pak dopad jak můj kámoš.

O něco později jsem se vracel lesem domů na chajdu, když v tom vidim, jak proti mně po stezce pomalu pochoduje ta lokomotiva na chůdách. Stezka šla asi 6m širokým úvozem. Kdyby to bylo v otevřeném lese tak bych asi prostě zahnul na stranu a šel bych pryč od stezky s tím, že se jdu podívat po lese po houbách, a neztratil bych tak tvář. Tady ale zbývalo jen vrátit se úvozem dolů nebo sejít ze stezky a minout losa asi ve vzdálenosti tří metrů. Obojí se mi zdálo dost potupný, aby koruna stvoření a eště k tomu otrlej pražskej tramp a zálesák, traper, jako já se vyhýbal, nebo snad dokonce ustupoval před tou chlupatou koulí na špejlích, která tu nebyla tentokrát v přesile, a o který nás ve škole učili, jak je hrozně plachá a že před lidma hned prchá. Koule na špejlích zřejmě v přírodopise propadla, protože docela klidně a drze dál sestupovala stezkou mezi stromy proti mně. Jak se ty metráky masa kostí a kopyt ke mně víc a víc blížily a začaly zastiňovat obzor, tak můj strach rostl. Ale mužská ješitnost ve mně byla stále ještě moc silná, než abych se dal na útěk nebo uhnul z cesty. Mozeček mi pracoval na plné obrátky jak tudle trapnou situaci vyřešit, abych neztratil úctu sám před sebou a současně abych to přežil.

Pak mě napadlo, že když se tadle hora masa nebojí člověka, tak se ale může bát psa. Rozštěkal sem se co nejzuřivěji hlubokým hlasem a los se zastavil. Přidal sem na intenzitě štěkání a los nic. Jen na mě zkoumavě čuměl, jako jestli mi náhodou nepřeskočilo. Už sem tam stál a štěkal dost dlouho, když konečně los usoudil, že zřetelně psychicky narušenému jedinci, co si myslí, že je pes, bude nejlepší se vyhnout, a tak velice pomalu a důstojně přešlápnul a dal se na ústup.

Když byla jablka na stromech zralá, tak se stávalo, že se ožralí losi toulali ve městě po ulicích a v opilosti někoho napadli. Lezli totiž lidem do zahrad (hodně plotů hravě překročili) a když se napráskli jabkama, tak jak se jim to tam v břichu procházelo z jednoho žaludku do druhého a nazpátek, stihlo to krásně vykvasit a oni byli ožralý jak čuňata.

Ten útok na mého kamaráda však nebyl v této době jablek. Náš názor byl, že to spíš způsobil stejný arogantní postoj, jaký měli naši východní bratři, co nás zachránili od kontrarevoluce, a jejichž heslo bylo: nás mnógo my silnyje. To jsem si všimnul později i v Thajsku - jak vychrtlí žlutohnědí psi, kteří přes den před lidmi vystrašeně uhýbají, se v noci srocují do smeček, které jsou už velmi nebezpečné a agresivní. U nás vidíme něco podobného při každém větším fotbalovém utkání, když fotbalový primitivové začnou řádit.

Velice zajímavý zážitek s losem měl můj kamarád Gösta Öman, kterému los zachránil život, když byl mráz -20 C. Nebudu to opisovat protože ty jeho fantastický zážitky, co zažil od polárního kruhu po Filipíny, Jižní Koreu a různé ostrovy stojí zato si přečíst celé, a už vyšly v češtině v nakladatelství Postilla v Brně pod názvem "Rýžový zázrak a jiné podivuhodné zázraky "(ISBN 80-86442-06-3). Možná, že ti z vás kteří jste ještě od komoušů naočkováni vírou v tvrdý materialismus a nadpřirozené jevy, považujete za výmysly pomatenců, budete mít potíže některé věci překousnout, ale ujišťuju vás že jsem mnohé z toho, co on popisuje, zažil také (jinak bych ani nebyl naživu) a Göstu znám už mnoho let a vím, že si nevymýšlí.

Na moři jsem dělal s klukem z Norlandu, tak mi vyprávěl, jak si u nich na severu někdy ochočí malé losátko a když vyroste tak na něm jezdí jako na koni na lov do lesů. Oni tam na severu mají i hodně močálů, ve kterých by se člověk probořil, ale losí pracka se na měkké půdě roztáhne v jakousi velkou placku takže přejde močál a neproboří se ani když veze jezdce.

Ve Švédsku je losů hodně, tak když tam pojedete, berte vážně ty dopravní značky, co před nimi varují a zpomalte! Kolize s losem je něco úplně jiného, než když naberete srnku. Srnka vám rozboural čumák auta, ale los vám může utrhnout celou střechu i s hlavama pasažérů, protože je tak vysoko.

Ještě jedno varování v souvislosti s losy. V době kdy se losi loví, může být nebezpečné bloumat po lesích. Né, že by to losy tak naštvalo že by se rozhodli na vás pomstít a rozchroustat vás, ale

vášnivý lovci jsou někdy tak v ráži, že nepoznají, že do švédské lesní fauny nepatříte neboť nejste Švéd a dokonce ani los,  i kdybyste jim mávali českým pasem před nosem. Zemědělci jsou z toho někdy zoufalí, a když jim lovci  postříleli spousty krav, tak je začali  natírat ostře červenou barvou.  Ani to jim ale nepomáhá, protože někteří náruživý lovci střílejí i ty červený krávy - asi v domnění, že jde o nějaké bolševické losy.

S pozdravem losu zdar